

Πασχαλινόν μήνυμα τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν κ.κ. Κυρίλλου

Ἐπεφάνη γὰρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις.

(Τιτ. 2. 11)

**Πεφιλημένοι ἐν Κυρίῳ Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, τίμιον Πρεσβυτέριον, ἐν Χριστῷ
Διακονία, θεοφιλεῖς μοναχοὶ καὶ μοναχαί, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,**

Κατὰ τὴν λελουσμένην μέσα εἰς τὸ Θεῖον φῶς νύκτα τῆς μεγάλης πανηγύρεως καὶ χαρᾶς
πνευματικῆς διὰ τὸν Δεσπότην τοῦ κόσμου, τὸν Νικήσαντα τὸν θάνατον, πρὸς πάντας ὑμᾶς
ἀπευθύνω τὸν ἀρχαῖον χαιρετισμὸν, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ μαρτυρίαν τῆς σταθερᾶς ἡμῶν ἐλπίδος:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἐπιθυμία πολλῶν γενεῶν τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἦτο νά παρακύψωσιν, ἔστω καὶ
ἐλαχίστως, εἰς τὸ πρὸ δύο σχεδὸν χιλιετιῶν ἐντὸς τοῦ ὀλοφώτου Παναγίου Τάφου συμβεβηκὸς.
Ἐπεδίωκαν ἵνα καταστήσωσιν προσιτὴν, ὅσον ἦτο δυνατὸν εἰς τὴν πεπερασμένην τῶν
ἀνθρώπων διάνοιαν, τὴν γνῶσιν τοῦ ἐξαισίου θαύματος τούτου, τοῦ ἐπιτελεσθέντος ἐν τῷ ταφικῷ
σπηλαίῳ πλησίον τῶν παλαιῶν τειχῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἀνεζήτησαν τύπους διὰ τὴν ἡμετέραν
προσέγγισιν τῆς τῷ ὄντι θεμελιώδους μεταβολῆς, ἣν τὴν νύκτα ἐκείνην ἐπεχείρησεν ὁ Θεὸς
μεθ' ὅλης τῆς κτίσεως.

Περὶ τοῦ γεγονότος ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος γράφει οὕτως: «*ἡ ἀναστάσιμος ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ τῆς εἰρήνης ὑπόθεσις, ἡ τῆς καταλλαγῆς ἀφορμὴ, ἡ τῶν πολέμων ἀναίρεσις, ἡ
τοῦ θανάτου κατάλυσις, ἡ τοῦ διαβόλου ἧττα*» (Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Λόγος εἰς τὸ
Ἅγιον Πάσχα).

Ἐπὶ τὸ φῶς τῶν λεχθέντων νοσηματοδοτοῦνται ἰδιαιτέρως τὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ
παρομοιάζοντος τὴν ἀπὸ τοῦ τάφου ἐγερσιν τοῦ Σωτῆρος πρὸς τὴν ἀνάπλασιν τοῦ κόσμου καὶ τὴν

δημιουργίαν τῆς καινῆς ἀνθρωπότητος. «Ὡστε εἴ τις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα» (Β' Κορ. 5. 17), ἀναγιγνώσκομεν ἐν τῇ Ἀποστολικῇ περικοπῇ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ βασικὸν πρὸς τὸν κόσμον περιεχόμενον τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος. Μόνον χάριν τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ, τῆς ἀναποσπάστως συνδεδεμένης πρὸς τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν, ἡ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν Πηγὴν παντὸς ἀγαθοῦ ἐκάστη ἀνθρωπίνη ἐπιδίωξις ἀποκτᾶ νόημα καὶ ἀξίαν. Ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ ἦτο ἀπάντησις εἰς τὰς καταβαλλομένας ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων διαφόρων πολιτισμῶν καὶ παραδόσεων προσπαθείας ἀναζητήσεως τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, διότι κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν «οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός, ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς αὐτῷ ἐστι» (Πραξ. 10.34-35) καὶ Οὗτος «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. 2.4). Αἱ ἔντοναι προσπάθειαι αὗται ἐκπροσωποῦσαν τὰς προσδοκίας καὶ τὰς ἐλπίδας ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, τῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς ματαίως ἀναζητούντων τὴν δυνατότητα ἀντιμετωπίσεως τῆς ἀθλίας αὐτῶν καταστάσεως, ἵνα αὐθεντικὴν ζωὴν ἔχωσιν καὶ «περισσὸν ἔχωσιν» (Ιω. 10.10).

Τετέλεσται τὸ ἀπὸ αἰῶνος προδιαγεγραμμένον. Ἀπὸ τοῦδε καὶ ἐφ' ἐξῆς ὁ θάνατος δέν ἔχει πλέον τόσην ἐξουσίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ νῦν «ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται» (Α' Κορ. 15.22). Ὁ ταπεινωμένος καὶ ἐξευτελισμένος Ἰησοῦς ἀπὸ Ναζαρέτ, ὁ τῇ Θεῖα δόξῃ πεποικιλμένος «ἀναστὰς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ὁδοποιήσας πάση σαρκὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν <...> ἵνα ἦ αὐτὸς τὰ πάντα ἐν πάσι πρωτεύων» (Ἡ Θεῖα Λειτουργία Ἁγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου. Εὐχὴ τῆς Ἀναφορᾶς), διὸ καὶ τὸ Πάσχα εἶναι ἡ κυριωτέρα χριστιανικὴ ἑορτὴ.

Σήμερον ὁ Χριστὸς καὶ πάλιν καλεῖ τοὺς πάντας ἡμᾶς εἰς συμπόσιον τῆς πίστεως, εἰς συμπόσιον τῆς Βασιλείας, προσκαλεῖ ἵνα γευθῶμεν ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς λυτρωτικῆς Αὐτοῦ θυσίας καὶ πίνωμεν ἐκ τοῦ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον (Ιω. 4.14). Ἐν τούτοις ἀδύνατον εἶναι ἵνα περιορίζωμεν τὴν ἔνωσιν ἡμῶν μετὰ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν συμμετοχὴν καὶ μόνον εἰς τὰς θείας ἀκολουθίας ἢ εἰς τὸ προσωπικὸν ἡμῶν ζήλον ὡς πρὸς τὰς προσευχὰς. Ὅφείλει αὕτη ἵνα ἔχει ἀπόλυτον ἀντίκτυπον εἰς κάθε πλευρὰν τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ἀδυνατοῦμεν ἵνα ἐορτάσωμεν ἀμερίμνως τὴν στιγμὴν καθ' ἣν γνωρίζομεν ὅτι πλησίον ἡμῶν ἔχομεν συνανθρώπους τοὺς μὴ εὐρηκότας τὴν χαρὰν τῆς κατὰ Θεὸν βιοτῆς, τοὺς ταλαιπωρημένους, τοὺς τεθλιμμένους, τοὺς ἀπομεμονωμένους, τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς τοῖς ποικίλαις νόσοις βασανιζομένους. Ἱερὸν χρέος ἡμῶν εἶναι ἵνα φροντίσωμεν ὅπως πανταχοῦ αἰνεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, προκειμένου ἵνα, ὀρῶντες τὰ καλὰ ἡμῶν ἔργα εἰς δόξαν Θεοῦ ἐπιτελούμενα, οἱ ἄνθρωποι μετέχωσιν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ἄνω πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα σχῶντες τὰς καρδίας αὐτῶν.

Ἀτυχῶς ἀκόμη ἐνεργοῦν εἰς τὸν κόσμον ἡ κακὴ βούλησις τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ διαβολικὸν

σκάνδαλον. Καὶ ὅμως δὲν χωρεῖ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἡ ἀκηδία, διότι παρὰ τὰ δεινὰ, τὰς συμφορὰς, τὰς συγκρούσεις καὶ τὰς ἀντιπαραθέσεις, γνωρίζομεν ὅτι ὁ Κύριος *νενίκηκε τὸν κόσμον* (Ἰω. 16.33), ἐπεκράτησεν εἰς τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὸν θάνατον. Διὸ καὶ ἠμποροῦμεν ἵνα διὰ λόγου καὶ ἔργου μαρτυρήσωμεν τὴν μέσω κοινωνίας μετὰ τοῦ Σωτῆρος χορηγουμένην ἡμῖν χάριν, μέλη τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ ὄντες. Ἐφαρμόζοντες τὰς Εὐαγγελικὰς ἐντολὰς, ἅς ἐπιδείξωμεν ζῆλον, προκειμένου ἵνα, τοῖς ἴχνεσι ἡμῶν στοιχοῦντες οἱ ἐγγὺς τέ καὶ οἱ μακρὰν, ἐπιθυμήσωσι τῆς κοινωνίας τοῦ θριάμβου τῆς πίστεως καὶ τοῦ πλοῦτου τῆς χάριτος, τῆς δωρουμένης παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς πάντα τὰ πιστὰ τέκνα Αὐτοῦ.

Καὶ αὐθις συγχαίρω πάντας ὑμᾶς διὰ τὴν μεγίστην ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐστὶ *μάρτυς ὁ πιστός, ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν καὶ ὁ ἀρχὼν τῶν βασιλέων τῆς γῆς. τῷ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ, αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν»* (Ἄποκ. 1. 5-6).

Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος!

ὁ Μόσχος καὶ Πασῶν τῶν Ρωσιῶν

Κύριλλος

Ἐν Μόσχᾳ

Ἅγιον Πάσχα, 2017

στις ἄλλες γλώσσες:

- Ουκρανικά
- Λευκορωσικά
- Λετονικά
- Λιθουανικά
- Εσθονικά
- Καζακικά
- Κιργιζικά
- Τατζικικά
- Τουρκμενικά
- Ουζμπεκικά
- Αζερικά
- ρουμανικά

- Γερμανικά
- Κινεζικά παραδοσιακά
- Κινεζικά απλοποιημένα

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/48574/>